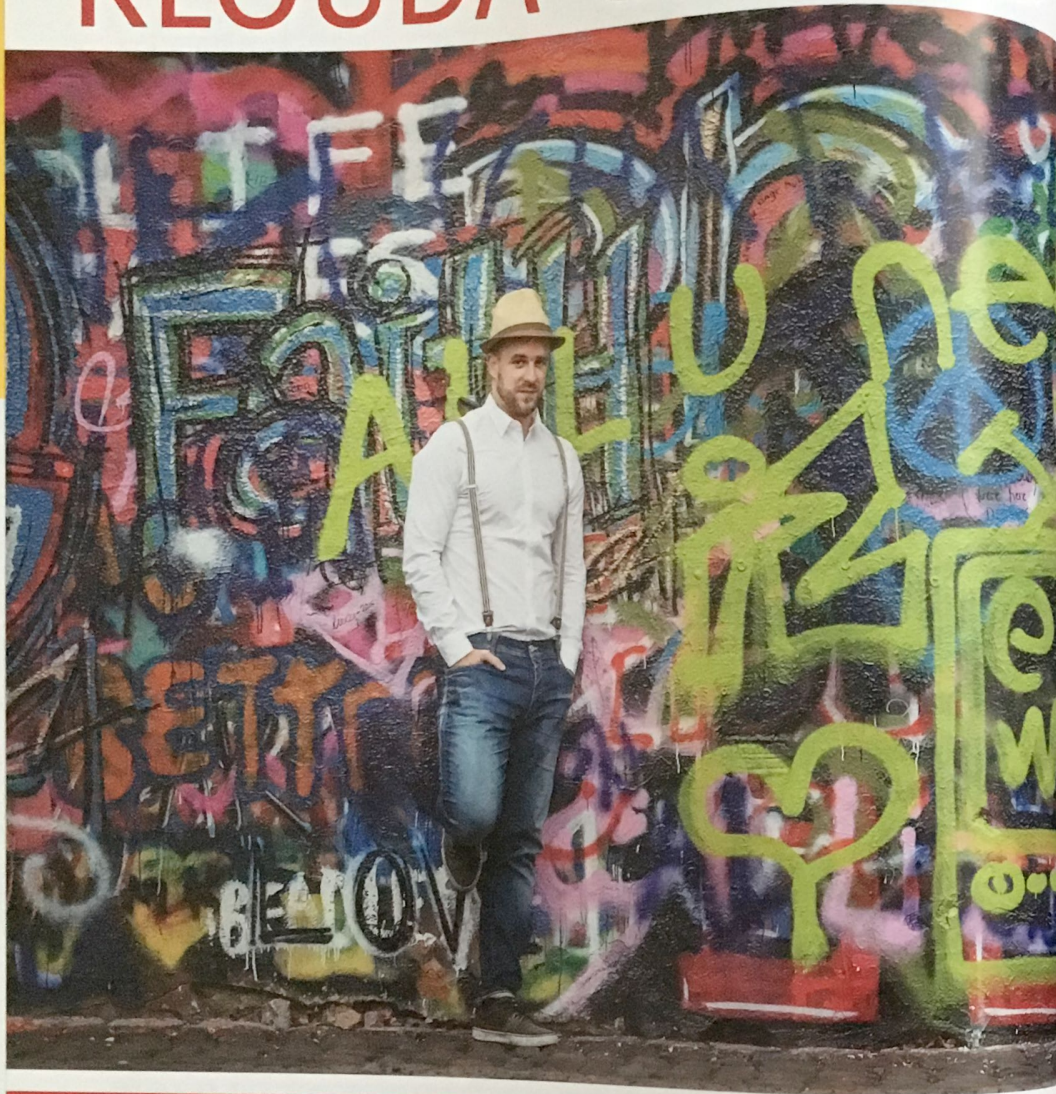

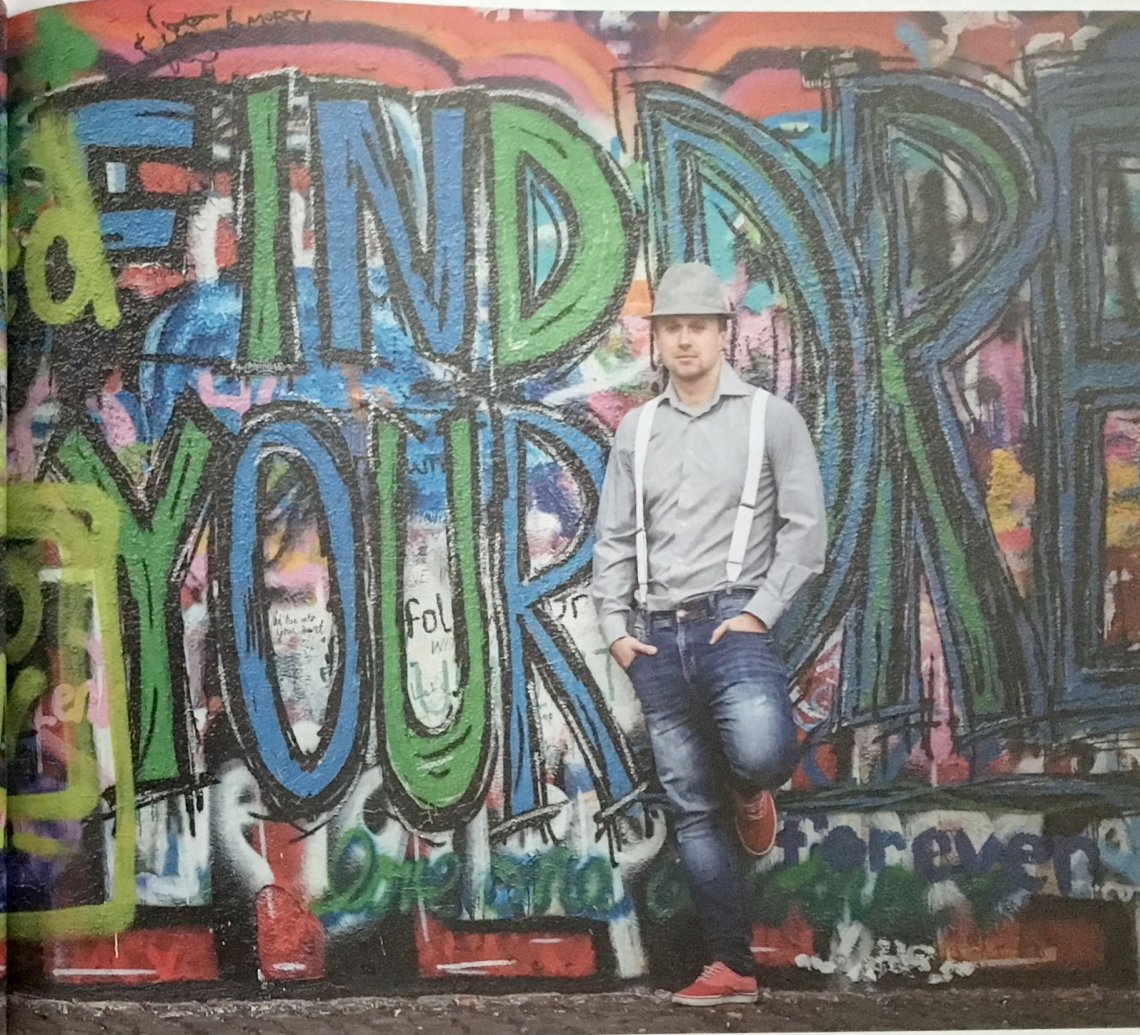
KLOUDA GANG

příjmení Klouček rezonuje v domácí cyklistice již tři desetiletí. Nicméně oba zástupci té mladší generace ukončili profesionální kariéry již velmi záhy: František v pětadvaceti letech, Lukáš ještě o dva roky mladší. Přestože oba už před časem pověsili závodní kolo na hřebík, z cyklistiky nezmizeli, ačkoli každý v ní zakotvil poněkud odlišným způsobem. František jako obchodní zástupce sportovního oblečení a nyní výživy, Lukáš coby bookmaker přední světové sázkové kanceláře.

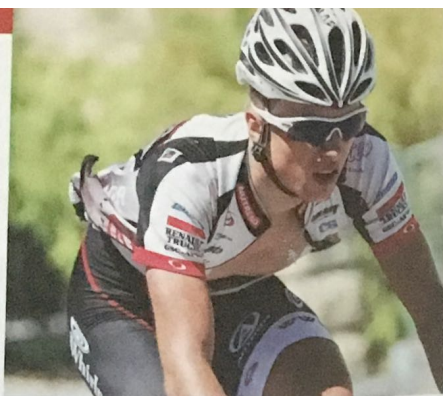
Lukáš
Klouček

„Fery má od Pána Boha téměř geniální logické myšlení a abstraktní představivost. Jednou si třeba v matematice vymyslel svůj vlastní vzoreček, čímž probíranou látku mnohokrát zjednodušil. O pár let později jsem ho ve škole použil i já a vydával ho za svůj vlastní. Profesor matematiky bohužel Feryho znal a měl dobrou paměť. V tomhle ohledu bych chtěl mít taky tak bystrou mysl jako brácha.“

František
Klouček

„Jakou vlastnost bych si vzal od Lukáše? Kreativitu. Přestože je mladší, častokrát mě inspiruje. Rozhodně ho neberu jako menšího brášku, jemuž mám právo radit a on mě musí poslouchat.“

„VE WHIRLPOOLU V KATEGORII PRO CONTINENTAL TO BYL ÚPLNĚ JINÝ CYKLISTICKÝ SVĚT. DRUHÝ ROK K NÁM PŘIŠEL DANILO HONDO A TO BYL PROFIK, JAK SI HO PŘEDSTAVUJI S OBROVSKÝM PŘEHLEDEM, JASNOU PŘEDSTAVOU, JAK ZÁVOD POJMEME PO JEHO BOKU TO BYLA VELKÁ ŠKOLA.“

František

Otec František přesně před třiceti lety vybojoval stříbro na světovém šampionátu amatérských cyklokrosařů v Mladé Boleslavi, jejich strýc Petr má také medaili ze zimního terénu na mistrovství světa, a navíc je podepsán jako reprezentační trenér pod zlatou erou českého cyklokrosa v první dekádě třetího tisíciletí. O sportovní budoucnosti Franty a Lukáše tak mělo být dopředu rozhodnuto, i když se osudu nejdříve postavili.

„Já jsem začal s cyklistikou jako první, ačkoli až v nějakých třinácti letech,“ přibližuje dnes jednadvacetiletý František ml. „Předtím jsem zkoušel plavat, ale nebylo to nic systematického, brácha zase hrál fotbal. Sáhnutí po kolu pak bylo zcela přirozené, protože jsme měli doma otcovský příklad a také rodiče vlastnili cykloprodejnu. Logická volba padla na Duklu Praha, kde závodil i táta a kde se mi taky dostalo všeobecné cyklistické průpravy od dráhy přes cyklokros až po silnici. A to nemluví o tom, že jsme měli v podstatě za prahem rodinného domu na Třebešíně velodrom.“

„Fotbal mě celkem bavil, ale vadil mi způsob, jakým trenér rozhodoval, kdo bude hrát,“ vzpomíná o dva roky mladší Lukáš. „A přestoupit jsem nemohl, aniž by rodiče neodkoupli má hráčská práva, a to mi bylo nějakých dvanáct let! Kolo jsem sice do té doby nesnášel, ale byl to sport jednotlivců a já chtěl přesně takový dělat. Táta byl tehdy trenérem v Dukle, brácha patřil ve své věkové kategorii k nejlepším v republice ve všech disciplínách a když jsem doma viděl jeho poháry a medaile, chtěl jsem ho napodobit.“

Tedy klasický bratrský sportovní vzorec. Nejdříve se zdálo, že oba dají své srdce cyklokrosu. Franta v kadetech vyhrál republikový šampionát i na úkor svého vrstevníka, jistého Zdeňka Štybara, a stejného závodníka nechal za sebou i na domácím silničním šampionátu do 23 let o pár let později. Zároveň mezi „espoirs“ sbíral pódiová umístění v cyklokrosových Světových pohárech po boku Radomíra Šimůnka a oblékal dres týmu Author, v té době zřejmě světově jedničky mezi cyklokrosovými formacemi v čele s Dlakem, Pospíšilem, Binou, Ježkem a právě Šimůnkem. Doma má

dokonce světové zlato z armádního cyklokrosového šampionátu 2004, kde nechal za sebou i Štybara či Itala Fontanu.

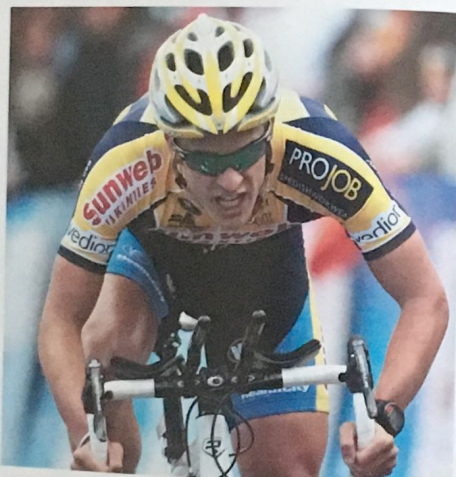
Lukáš šel brzy v bratřových tereňských šlépějích. Už jako dvacetiletý získal bronz na mistrovství Evropy U23 v hvězdné společnosti Nielse Alberta a Philippa Walslebena. Angažmá ve špičkové belgické formaci Sunweb-Pro Job pod vedením několikanásobného mistra světa Maria De Clerga bylo logickým vyústěním a oceněním jeho talentu. To už se ale s Františkem na Koppenbergu, v Gieten, Koksijde a na dalších klasických cyklokrosových tratích nepotkával, protože jeho starší sourozenec dal přednost silnici.

„Měl jsem v terénu dobré výsledky, jenomže Lukášovi šel kros stejně vždýcky líp a navíc dostal zajímavou nabídku z Belgie,“ přiznává. „Silnice mě bavila a brzy jsem zjistil, že mám pro ni lepší dispozice. Když přišla možnost závodit za náš nejlepší tým Whirlpool-Author, neváhal jsem.“

Navic tam zažil nejslavnější klubovou éru během dvouletého působení mezi druhodivizními celky, kdy se František mohl postavit na start závodů jako je Coppi e Bartali, Giro del Trentino, Kolem Turecka, Kolem Portugalska, Tři dny v Panne a další.

„To byl úplně jiný cyklistický svět. Druhý rok v Pro Continental k nám přišel Danilo Hondo, a to byl profík, jak si ho představuji. S obrovským přehledem, jasnou představou, jak závod pojmeme. Po jeho boku to byla velká škola. Poznal jsem i belgické semiklasy. Přišly mi fajn, jenom jsme na ně přijeli rovnou ze soustředění a s těmi rozjetými borci jsme se nemohli měřit.“

„Já bych cyklokros za silnici neměnil,“ říká rozhodně Lukáš, ačkoli i on k závodění na asfaltu přičichl, když v dresu Sunwebu zvládl třeba i etapy Kolem Belgie a utkal se s Van Avermaetem, Boomem či Roelandtsem.

„PŘIJEL KE MNĚ NĚJAKÝ VYTÁHLÝ PITOMEČ Z QUICK STEPŮ A ZAČAL NA MĚ RVAT, ŽE NEUMÍM JEZDIT, AŽ MU UDĚLÁM MÍSTO, ŽE KVŮLI MNĚ NEZŮSTANE NA VĚTRU. POSLAL JSEM HO NĚKAM, DODNES TOHO ZÁVODNÍKA NESNÁŠIM. V CÍLI MI PAK ŘEKLI, ŽE JE TO NĚJAKEJ NIKI TERPSTRA...“

Lukáš

„Spíš mě mrzelo, že jsem se při přechodu do juniorské kategorie musel vzdát dráhy. Přitom mít šanci si s bráchou zajeť dvojice na šestidenních, to by byla paráda. Na druhou stranu, objeli jsme spolu toho dost v krosu a tam si člověk užije víc zábavy než na silnici. V terénu jsme si dokázali i pomoci. Pamatuji si třeba, jak jsme ve Wetzikonu dojeli za reprezentací v závodě triadvacitek na prvních dvou místech. To byl asi nejlepší společný závod naší kariéry. Ještě v posledním kole jsme se přetahovali s domácím Švýcarem, který byl ten den asi lepší, ale my jsme proti němu jeli chytře a měli jsme i štěstí.“

I ve skromné silničářské části kariéry má Lukáš nač vzpomínat. „Dodnes se mi vybavují vzpomínky na úplně první větší závod v Belgii. Odjeli jsme asi v deseti lidech, se mnou taky kolega z týmu, krosář Sven Vanthourenhout, mimochodem skvělý silniční sprinter, medailista ze silničního mistrovství Belgie. Jel se tam brutální terezín a mě poslal dělat vrátného. Pár lidí nestíralo a Sven chtěl, abych jel totálně u krajice, ostatní se za mě nemohli schovat a přinutili jsme se se podílet na tempu. No a přijel ke mně nějaký vytáhlý pitomec z Quick Stepů a začal na mě rvát, že neumím jezdit, ať mu udělám místo, že kvůli mně nezůstane na větru. Tak jsem mu řekl jedinou belgickou větu, kterou jsem tehdy uměl. Poslal jsem ho někam. Vyměnili jsme si ne zrovna přátelské poplácání po zádech a přes žebra, museli k nám dokonce přijet rozhodčí a pohrozit disqualifikací, aby zabránili i něčemu horšímu. Dodnes toho závodníka nesnáším. V cíli mi pak řekli, že je to nějaký Niki Terpstra... Já ho tehdy vůbec neznal. Tenkrát to taková legrace nebyla, ale dneska se tomu směju. Když vyhrál před třemi lety Paříž-Roubaix, nesl jsem to dost těžce. Jak já mu to nepřál...“

Není náhoda, že oba bratři skončili s cyklistikou tak brzy. Ani jeden totiž nehodlal zbytečně oddalovat nástup do běžného života. „Díval jsem se na své uplatnění v profesionální cyklistice střízlivými očima,“ přibližuje svůj pohled František. „Řekl jsem si, že buď se do pětadvaceti dostanu do World Tour, nebo raději skončím a budu se věnovat něčemu jinému. Nechtěl jsem se plácát v cyklistice do třetici za každou cenu.“

„Oba jsme to tak cítili,“ přidává Lukáš. „Najednou už nedávalo smysl pokračovat. Také já jsem si uvědomil realitu po dvou špatných sezonách a jediné správné řešení byl konec. Fery na tom byl podobně. Hlavně na silnici, kde není snadné se dostat do pořádného týmu, si musí člověk včas položit otázku, jak dlouho se mu vyplatí to zkoušet.“

Ač nyní život zavál mladšího z Klouda gangu až na Gibraltar, bratři nezavrhují možnost, že spustí nějaký společný projekt. Jednu zkušenost

Rok 1990, tatínek František Klouček, medailista z cyklokrosového mistrovství světa, se chystá na trénink, Lukáš a František ukazují, že se potatili

už mají – před pár lety provozovali cyklistický web Saltr.cz, přičichli tedy i k novinářině, navíc Lukáš usel i ke komentátorskému mikrofonu při televizních přenosech z cyklokrosu.

„Rádi bychom něco společného do budoucna podnikli, ale konkrétní vizi zatím nemáme. Myslim, že v příštích dvou třech letech se to ani nezmění, protože brácha bude podle mne chtít zůstat na Gibraltaru,“ miní Franta. „Těch nápadů by se našlo hodně, ale jestli se něco podaří realizovat, zůstává ve hvězdách,“ přitakává mladší z dvojice a dodává: „Důležité je, že máme perfektní bratrský vztah, a tak to musí zůstat.“

Kamil Hofman

Foto: Jan Brychta, Cor Vos a archiv

PŘEDPLATNÉ

ČASOPIS
VELO

KDYKOLIV, LIBOVOLNÝ
POČET VYDÁNÍ

www.iVelo.cz/predplatne/

LUKÁŠ KLOUCEK

Bookmaker z Gibraltaru

Toužil být mistrem světa, ale prozřel. Že na duhový dres mezi cyklokrosaři to nevydává, že má své limity a že bude lepší skončit dřív. Lukáš Klouček tehdy mnohé svým adieu překvapil, ale díky němu nastartoval novou kariéru. A je v ní teď spokojený. U sportu zůstal a v renomované sázkovce William Hill na Gibraltaru vypisuje sázkové kurzy. Třeba i na příští cyklistické šampiony.

Jsou to občas překvapivé záležitosti, o jaké si sázkáři žádají. To třeba Kloučkovi na stole zazvoní telefon a tam se ozve: Dobrý den, narodil se mi syn a prosil bych vypsat kurz na to, že do 27 let si kopne za anglickou reprezentaci.

Nebo jindy... Napiše fanoušek z Anglie a chce na Marka Cavendishe vsadit, že na Tour de France získá puntikovaný dres vrchařů. Cyklistických kuriozit je však většinou pomálu. „Protože, a to bohužel pro mě, na cyklistiku sází lidé, kteří ji docela rozumějí,“ tvrdí bookmaker.

Jste sázkář?

„Za celý život jsem prosázel možná dvě stovky. Na prvním pohovoru v Chanci se mě ptali: Sázel jsi někdy? Ne. Rozumíš kurzům? Ne. Znáš jiné sázkovky? Ne. Koukali na mě, co že tam jako budu dělat. Mám rád matematiku, statistiku a taky jsem měl štěstí na kolegy, kteří mě spoustu věcí naučili. A jak říkám – člověk musí umět z nevýhody udělat výhodu.“

A to znamená?

„Cyklistika je minoritní sport, i v sázení. A z toho já těžím. Tenkrát mi dali nakurzovat Giro, a protože tomu nikdo moc nerozuměl, měli tam u jednotlivých dresů vypsané nesmyslné lidi, kteří v závodech usilovali o úplně jiné věci.“

To jste měl na starost jeden sport?

„Ještě mi přidělili házenou. Mám dva kamarády dukláci – házenkáře, se kterými jsme se, když jsem ještě závodil za Duklu, na Julisce mihali. Tak jsem se jich začal vyptávat a po nějakém čase mě házená začala strašně bavit. Za ni jsem spolu s cyklistikou zodpovídal, ale pokrývat jsem toho musel víc, co zrovna bylo potřeba. Dělal jsem hlavně to, čemu jsme říkali plivy: vodní pólo, curling, pozemní hokej... Těm se všichni vyhýbali, ale já si je úplně zamiloval.“

Takže vysedáváte před televizí a sledujete zápasy?

„To si myslí většina lidí, ale tak to není. Najdete si statistiky týmů, z nichž určíte pravděpodobnost, že vyhraje jeden nebo druhý, a přepočtete to na kurzy. U téměř každého týmového sportu stačí půl hodiny studovat výsledky, statistiky a každý bookmaker by měl být schopen správně vypsat téměř cokoli. V mnoha sportech nás dnes nahrazují algoritmy, ale třeba v silniční cyklistice hraje názor bookmakera větší roli než ve statisticky lépe měřitelných disciplínách.“

„V MNOHA SPORTECH
NÁS DNES NAHAZUJÍ
ALGORITMY, ALE
TŘEBA V SILNIČNÍ
CYKLISTICE HRAJE
NÁZOR BOOKMAKERA
VĚTŠÍ ROLI NEŽ
VE STATISTICKY
LÉPE MĚRITELNÝCH
DISCIPLÍNÁCH.“

Jste vůbec schopni jen tak koukat na přenos?

„Sledování cyklistiky mě od doby, co tuhle práci dělám, baví o dost méně. Když dojedou závodníci do cíle, já dělám x hodin kurzy, nabírám sázky, sleduju, jestli se někdo nezranil, nezměnil se lídr nebo cíle týmu, a tím pádem i jejich taktika. A když druhý den odstartuje další etapa, pro mě je to úleva, konec. V Leedsu, v centrále William Hill, kolegové přeberou live sázky a já mám hotovo. Vášně ze sledování přenosů zmizela, koukání mě bez toho, že bych si vsadil, nebaví. Je to už taková degenerace.“

Vy coby profesionál můžete sázet? Neexistuje nějaký etický kodex?

„V práci musíme hlásit všechny podezřelé sázky a máme ve smlouvě, že na tyhle věci sázet nesmíme. Jednou v Leedsu vyhlásili alert na podezřelé snooker, dva naši bookmakeři vyšli ven, zašli ke konkurenci a vsadili těžké peníze. Když vyhráli a zjistilo se, že to byli zaměstnanci William Hill a ještě k tomu bookmakeři, propadlo se to i v médiích. Dostali samozřejmě padáka. Pošpinili jméno firmy a od té doby máme takové věci zakázané smluvně. Ale jinak můžeme sázet na všechno, jen ne u nás v sázkovce. Já jsem jedním z těch, co sázejí docela dost.“

Cyklistika teď přes zimu spí?

„Než jsem jel do Cech na Vánoce, vypisoval jsem kurzy na Roubaix, Flandry a Milán-San Remo, aby kurzy na stránkách visely. Takhle dlouho dopředu se ještě moc nesází.“

Koho tam máte? Sagana?

„On je na Flandry velký favorit, má kurz 3,6, tedy 3,6násobek vsazené částky coby eventuální výhra. Kurz vypadá oproti fotbalům nebo hokejům velký, ale tam máte jen tři varianty – vítězství jednoho nebo druhého týmu nebo remizu. Nic jiného. To v cyklistickém závodě je 200 závodníků, minimálně 50 jich potenciálně může vyhrát, a i Saganovi stačí malinko, třeba pád nebo defekt v krizové části závodu a hned je pravděpodobnost jeho výhry nižší. Na Roubaix je taky favoritem, v kurzu 4,33. Fotbalové kurzy jako 1,2 jsou v porovnání s tímto na první pohled směšné, ale matematicky to tak prostě je.“

Když dáte na Sagana vysoký kurz, ve kterém nasází třeba sto lidí, musíte jít přece při jeho vítězství hodně do minusu.

„Cyklistika je celkově taková, že se většinou málo vyhraje a jednou za čas hodně prohraje. Pokud bude Sagan největší riziko, dám kurz nižší, než je u největších konkurentů, aby lidi šli spíš k nim než k nám, ale pořád nemůžu kurz ustřílet o půlku, protože bychom vypadali směšně. A když přesto někdo vsadí u nás v nízkém kurzu, vím, že takový sázkář není úplně chytrý, a můžu si ho tak poznačit do naší databáze.“

Jaká je u vás v sázkovce pozice cyklistiky?

„Jako ve všech sázkovkách hrají prim fotbal a tenis, taky basketbal je poměrně velký, americký fotbal. Hodně se sází na anglické sporty: kriket, ragby, snooker, šipky. Z menších sportů se na cyklistiku sází hodně, ale třeba házená nebo volejbal jsou v globále daleko větší, protože mají delší sezonu. Cyklistika má silnou pozici v létě, kdy se nic jiného neděje, a třeba na olympiádě to byl třetí nejnaběrovější sport. Ale tam jsme teda prohráli obrovské peníze.“

„CYKLISTIKA MÁ SILNOU POZICI V LÉTĚ, KDY SE NIC JINÉHO NEDĚJE, A TŘEBA NA OLYMPIÁDĚ TO BYL TŘETÍ NEJNABĚROVĚJŠÍ SPORT. ALE TAM JSME TEDA PROHRÁLI OBROVSKÉ PENÍZE.“

Jak to?

„Na mistrovství světa Angličani nic moc nezajeli a tomu odpovídaly kurzy. Takže třeba trojsázka na Calluma Skinnera (výhra ve sprintu), Lauru Trottovou (omnium) společně s výhrou britského týmu v olympijském sprintu dělala dohromady hodně vysoký kurz. Hlavně výhra Britů v olympijském sprintu byla dost překvapivá, vždyť na posledním mistrovství světa vyhrál Nový Zéland rozdílem třídy. Britové nepostoupili ani do finálových jízd a skončili šesti. Doma v Londýně! Já jsem se ještě těsně před olympiádou snažil naše vysoké kurzy snižovat, ale přišli na mě z marketingového a říkali: Hele, na „naše“, tedy Brity, nemůžeme mít nižší kurz než konkurence, potřebujeme to dostat do novin. Dej to stejně jako všichni v Anglii, abychom mohli říct, že máme dobré kurzy.“

A vyplatilo se?

„Přišla první rozjižďka her a bum – světový rekord. A tak to bylo se vším, skoro všechno Angličani vyhráli. Pak jsem někde objevil, že tři týdny před Riem měli v Londýně testy a už tam zajižďeli světáky. Jen to nikde oficiálně neřekli. Spolupracovali s McLarenem a měli na kolech nějaký nový náter, který se používá na formulích 1 a který je tak hladký, že ani pod mikroskopem nenajdete nerovnosti. Náter spolu s novými kombinézami a upraveným posedem jim dával sedmiprocentní výhodu.“

To už snad v dnešní době není možné.

„Proto mě dráha stála hodně. Na kalendářní rok vždy dostaneme cíle: očekávaný náber a úspěšnost, kolik jako sázkovka máme vyhrát. Giro se povedlo, Tour, přestože vyhrál Froome, taky. Celá sezona byla super, ale pak přišla olympiáda a tam jsem prohrál tolik, že i s příštím rokem dohromady se nemůžu dostat do černých čísel. Asi čtyři lidi, co nasázeli za strašně moc, věděli o těch londýnských testech.“

Takže jste byl bez premii?

„Celá olympiáda kromě dráhové cyklistiky a vzpírání dopadla nad očekávání dobře. Zachránilo mě, že vedení olympijskou cyklistiku z mých sezonních statistik vyškrtlo, protože vznikla chyba.“

V kurzu?

„V limitech. Já mám obvykle nastaveno 500 liber na sázku nebo 200 liber čisté výhry, všechno nad tyto částky uvidím a musím schvalovat. A ten člověk, co sázel velké, měl na tiketu více věcí, a limit se mu tím kvůli chybě nastavení olympijských sázek v našem systému posunul na 5000 liber vkladu na tiket bez jakéhokoliv schvalování. Začala olympiáda, já jsem ráno přišel do práce a najednou červená čísla v reportu. Šel jsem za šéfem a on: No to je dost blbý! Jenže to nebylo všechno, koukal jsem na rizika dalších dvou dnů, a kdyby Angličani vyhráli stíhačku družstev, přišli bychom o dalších 80 tisíc liber. No a oni vyhráli. Nespalo se mi dobře.“

Hodně svou práci prožíváte?

„V české sázkovce Chance, což byla menší firma, se řešila každá větší sázka. Třeba na cyklistice vyhrával jeden člověk, který sázel na pobožce v Praze na Můstku. Chodil vždycky kolem desátě ráno, dal si na tiket pár „head to head“ soubojů na etapu a chtěl je vsadit třeba za dvacet tisíc. Šéf oddělení mě varoval: Ale Lukáš, to je ten syčák z Můstku. Ne, to musíme vzít, kurzy jsou v pořádku, ta sázka se mi líbí. Ale on to trefil. Další den přišel zase a já zase

Jako profesionál v týmu Sunweb-Projob na trati Světového poháru 2008 v Kalmthoutu

věděl, že bych to měl nabrat, ale že kdyby vyhrál podruhé, už mě šéf uškrtí. V krátkodobém hledisku může sázkář vydělávat a hodně, vy si ale musíte věřit a nabírat dál, protože když dvakrát prohrajete a další sázku už nenaberete, nikdy nevyhrajete peníze zpátky. Za svými kurzy si prostě bookmaker musí stát. Ze začátku to bylo drsné, ale teď už jsem klidnější. Taky proto, že William Hill má neskutečné naběry, my tam na jednu etapu nabere víc než v Chanci za celou Tour.“

Kolik je to v konkrétních číslech?

„Třeba letos mi zavolali tři dny před Vueltou, že někdo chce vsadit 100 tisíc liber na vítězství Contadora. Vzhledem k tomu, že jsme měli nejvyšší kurz ze všech velkých sázek, protože jsem si myslel, že vyhraje, z principu to musel být sázkář blázen. Nakonec nevsadil i přesto, že jsem sázku schválil. Contador pak třetí den spadl, čímž kurz vystříl na deset. A já jsem jenom litoval, že si to rozmyslel, protože to by smázlo celé mé trápení z olympiády. Byla by to suverénně největší sázka na cyklistiku, co bych kdy vzal.“

Cyklistikou žijete vlastně celý život. Ale konec slibné rozjeté profesionální kariéry ve 23 letech, nebylo to trochu předčasně?

„Když jsem ve dvaceti odešel do Belgie, přišla totální změna tréninku. První rok mi nesedl a na ten druhý jsem se domluvil, že se vrátím ke svému trenérovi. Pak začala sezona, první měsíc a půl byl skvělý a pak mi najednou sešlo. Nebyl jsem schopný otočit nohama. Doslova.“

Syndrom českého závodníka v Belgii?

„Oni prostě trénují jinak, méně a intenzivněji. A mají tabulky. Ty jsi tihladvá, budeš jezdit tolik a tolik. Misto 180 kilometrů, na které jsem byl zvyklý,

„NA CYKLISTIKU, A TO BOHUŽEL PRO MĚ, SÁŽÍ LIDI, KTERÍ JÍ DOCELA ROZUMĚJÍ.“

nás na tréninku po 120 posadili do auta, kolo na střechu, abychom se nepřetáhli. První rok jsem proto nevydržel celé závody. Belgické dávky jsou prostě malé.“

Ale často vítězně.

„Taky letní trénování na rovinách bylo hrozné, najít si místo, kde bych si fakt dával. Tady vyjedete na Kivoklāt a víte, že si odjedete v tepech, co je potřeba. Tam musíte hledat roviny, kde fouká proti a tam si účelně nastupovat. Když chcete intervaly, tak se i v létě často řeší na ergometru.“

Tak proč se tam všichni krosari hrnou?

„Protože není moc jiných možností. Když podepíšete do Belgie, tým vás tam chce mít, dvakrát týdně je společný trénink, v létě zase jezdíte týdenní etapky. A taky materiál

hraje roli. V závodech se vám něco stane, předáte kolo mechanikovi a druhý den ho máte v pořádku. Když jsem jezdil v italském týmu, v jednom závodě mi praskly všechny tři rámy a čekal jsem 14 dnů na nové. Tenkrát v Pijnackeru bylo hrozné bláto, měnilo se každé půlkolo. Když jsem dostal už třetí kolo, plánoval jsem objet ještě jeden okruh a vzdat, do cíle totiž zbývalo 40 minut a na jednom kole nešlo objet více než jeden okruh. Brácha, který mi tam tenkrát dělal mechanika, běžel za trenérem Hollösim, vzal kolo Pavly Havlíkové a řval, ať jedu, že pro mě má nové kolo. Vytláhli mi sedlovku a jak jsem to fezal, nevěděl jsem, co je to za kolo. Skočil jsem na ně a za tři zatáčky jsem dojel k překážce. Seskočil jsem dva kroky před překážkou, chtěl jsem chytit horní rámovku, ale ta nikde. Jak to byl malý rám, promáchl jsem a o tu překážku se rozstříl.“

Jak se rodil přestup do Belgie?

„V Itálii jsem strávil rok a měl jsem asi nejlepší výsledky – bronz na Evropě, na mistrovství světa jsem jel do poslední rundy o medaili, na světáku tihladvá-

LUKÁŠ KLOUČEK

Ráj sázkařů

Sázková kancelář William Hill založená v roce 1934 ve Velké Británii patří k největším společnostem ve svém oboru na světě. Na londýnské burze přesahuje její tržní hodnota tři miliardy liber. Ve svých pobočkách, kterých je jen ve Spojeném království 2300, zaměstnává celosvětově 16 tisíc pracovníků, a kromě kurzovních sázek na dostihy a další sporty provozuje také on-line casino, poker, bingo a další hry. Kvůli daňovému zvýhodnění také on-line casino, poker, bingo a další hry. Kvůli daňovému zvýhodnění přesunula od roku 2009 své divize on-line a fixních sázek na Gibraltar.

cítek celkové třetí. A Štybar se mě jednou ptá: Proč nejdeš za Sunwebem? Oni by tě chtěli. Po jednom závodě jsem zatůkal v jejich camperu a říkám, co jsem slyšel. Asi hodinu jsme se bavili a týden na to mi dali smlouvu. Ve vlámstině."

Rozuměl jste ji?

"Ani slovo. Dal jsem ji známým, u kterých jsem bydlel, aby si ji aspoň přečetli. Ale v tomto je cyklokros lepší, jste pořád v kontaktu s velkými týmy a stačí se zeptat. Pamatuju, jak byli Petruš se Saganem nejlepší v juniorech a tým na mě: Máš na Sagana číslo? Ale on chce jezdit na bajkách, říkal jsem. Zavolał mu a on že už podepsal do Liquigasu. Šéf říkal: Tam skončí, za dva roky o něm nikdo neuslyší. A on jel za dva roky Tour Down Under, kde jako zelenáč nastupoval v úniku Valverdemu a Armstrongovi, a pár týdnů na to vyhrál dvě etapy na Paříž-Nice."

Proč to v Belgii neklaplo?

"První rok to nefungovalo v tréninku a ten druhý jsem to pokazil já sám, trénoval jsem moc. Protože rok předtím to přece bylo špatné, tak jsem rok potom úplně vynesl odpocínek. V Belgii žijete ze startovního. Máte sice výplatu, ale čekáte na sezonu, kdy každý závod dostanete předem vyjednané peníze. Vyší startovního nejvíce ovlivňují výsledky z minulosti, u mě to bylo osm set eur. Když v sezoně objednete kolem 40 závodů, máte výsledky, podepíšíte za dobré startovní oba dva velké belgické senály i na další rok. Velký tým ve vyjednávání hodně pomůže, to jsem poznal na vlastní kůži. Pořadatelé jednou nechťli podepsat dva naše jezdce, tak manažer řekl, že tedy na startu nebude nikdo z našeho týmu, a oni raději zaplatili všem."

Jenže ani jedna belgická sezona se nepovedla, že?

"A tím šlo startovní dolů. Tehdy jsem zjistil, že mám limity. Kdybych měl špičkový rok, mám šanci si sem

tam plácnout, ale rozhodně nebudu typ Štybar, který když nebyl na pódiu, šlo o zklamání. A jezdit do desítek, tím se člověk užívá, ale nezaopatří. V 35 letech skončíte a máte peníze na rok dva života. Tak jsem si řekl, že je lepší skončit dřív než později."

Jak dlouho ve vás ten odchod zrál?

"Bylo to dost rychle. Na Nový rok v Baalu jsem mluvil s vedením, že mi dají smlouvu ještě na jeden rok, ale bez premii. A to nemělo cenu. Tři týdny po sezoně mi ještě volal pan Kalaš, že by mě vzali do Tábora, ať to zvažím. Protože rok v krosu nic neřeší, musel jsem mít výsledky, abych se zase dostal na slušné startovní v Belgii, naznačil jsem nějaké podmínky, za kterých bych byl ochoten podepsat na dva roky. Zkusili sehnat sponzora, ale po čtrnácti dnech volali, že peníze na mě nemají. Stejně si té jejich nabídky dodnes vážím."

Pamatujete poslední závod?

"Holandský Michielsgestel, start na louce, led. Odstartovali jsme, já jel třetí a jeden Ital si na první plotně ustlal. Lehlo nás asi třicet, já jsem se zvedl a nějaký frajer ujížděl na mém kole, protože polovina balíku tehdy měla Ridley. Doběhl jsem ho, vzal mu to kolo, chvíli jsme se o ně hádali. Ale než jsem dojel do depa, byl jsem snad čtyři minuty za posledním. Zabalil jsem, už jsem měl v hlavě přepnuto a neměl jsem morálku trápit se."

Neslavný konec.

"Sedl jsem do auta, jel tisíc kilometrů domů a s vedením jsme po mailu řešili, že budu nemocný, abych už se nemusel do Belgie vracet. Brát startovní v té formě by nebylo úplně důstojné. Ani mistrovství světa v Táboře 2010 už jsem nejel, jezdit v repre dresu poslední ze startovního pole mi nedávalo smysl."

V neděli poslední závod a v pondělí už jste pročítal pracovní nabídky?

"Našel jsem jeden inzerát na makléře. Přišel jsem tam, dali mi telefon a ať začnu nabízet náhodné inzeráty. Zavolał jsem na dvě čísla, pak jsem vrátil telefon a řekl: Nežlobte se, tohle já dělat nemůžu. Potom jsem nastoupil jako servisní technik počítačů Apple, učil jsem se za pochodu a moc mě to bavilo. Do chvíle, než mi přišla první výplata, která byla o 30 procent nižší, než jsme se domluvili. V pátek jsem dal výpověď a v pondělí se mi po dvou měsících tiicha ozvali ze Chance, kam jsem taky nejdrív psal. A jestli prý nechci na druhé kolo pohovoru. Hned další den jsem nastoupil. Neuvěřitelné štěstí."

Přesto jste po dvou letech odcházel.

"Jednou si nás vedení zavolalo, že se chystá fúze s Tipsportem, a já jsem nechtěl čekat, co s námi bude. Rád mám osud ve vlastních rukou. A protože už jsem žil v Belgii, řekl jsem si, že bych šel zase do ciziny. Naučíte se jazyk, získáte cenné zkušenosti, do životopisu se to taky hodí. Překvapivě rychle se mi zadářilo, dostal jsem se do Intralotu v Mnichově. Znovu mi cyklistika a ostatní plivy pomohly."

A nastala další dvouletka.

"Chyběla mi interakce se sázkaři, protože tahle společnost jen dodávala kurzy pro asi 90 sázkařů na celém světě a vlastně jsme nad sázením neměli žádnou kontrolu. A taky Mnichov byl na život hrozný. Vesměs samí boháči, kteří to dávali hodně najevo. Je to zvláštní město, čisté, krásné, ale mimo práci mě to tam nebavilo."

To byl důvod k dalšímu přesunu?

"Profesně mi to dalo hodně, ale chtěl jsem si najít něco jiného. A protože 70 procent sázkařů je kvůli daňovému zvýhodnění na Maltě nebo Gibraltar, chtěl jsem to zkusit tam. Měl jsem tenkrát nabídku z Unibetu, který má centrum v Londýně, a z William Hill na Gibraltar, o kterém mi lidé říkali, že buďto to tam budu milovat, nebo to pro mě bude za rok horší než Mnichov. Pak jsem byl na pohovoru v Unibetu ve Wimbledonu, a přestože Londýn miluju, cítil jsem, že žít tam nechci. Takže i kvůli lokaci, celoročnímu teplu, pláží jsem šel do William Hill. A z života tam jsem nadšený."

Ale na Gibraltar nebydlíte, že?

"Ne, za hranicemi v La Linei. Gibraltar je tak malíček, že žít bych tam nedokázal. V práci máme kolegu Angličana a ten ani neví, kde má pas. V prosinci, kdy se toho moc neděje, se celé oddělení domluví a jdeme na pivo a na večeri, protože jinak se na směnách jen mímáme. A letos že to uděláme ve Španělsku. Já nejdu, já nemám pas, říká. Je tam asi 13 let, ale osm nebyl za hranicemi Gibraltar. Přitom to jsou tři kilometry čtvereční, jako byste hranici obehnali Václavák a Staromák."

Jak daleko to máte do práce?

"Půl hodiny pěšky nebo deset minut na kole. Většina lidí žije ve Španělsku, pokud nemají děti. Protože na Gibraltar funguje anglický vzdělávací systém a když vyjdete střední, bohatý Gibraltar automaticky zaplatí vysokou školu kdekoli v Commonwealthu. Ale ani to není důvod, abych se tam odstěhoval nadobro."

Už se vám vrátila chuť na kolo?

"Když jsem skončil, všechna kola jsem vrátil a neměl jsem absolutně potřebu jezdit. Taky jsem tehdy za čtyři měsíce nabral 40 kilo. A když mi někdo řekl, ať se jdu svězt, tak jsem musel odmítnout, protože bych ujel 60 kilometrů, byl bych celou dobu v háku a ani bychom nepokecali. Až loni jsem si po dlouhé době zase koupil silničku."

A kolik jste toho najel?

"Asi 300 kilometrů. Na Gibraltar jezdí velká skupina – jako tady od smíchovského železničního mostu v Praze, tak tam od hranic. Byl jsem s nimi asi dvakrát a je to stejné jako v Praze – po dvou kilometrech se to nakopne do červených a jede se kolotoč. Když jsem jel poprvé, odjeli jsme do hor, najednou jsme byli 40 kilometrů od domu, já se ohlídl a z 30 lidí jsme zůstali tři. Tak jsem to otočil, domů to bylo proti větru a málem jsem nedorazil. Jak je ve Španělsku v poledne siesta, byly všechny hospody zavířené, nikde se nedalo najíst, do toho mi došlo pítí. Tak jsem se rozhodl, že s nimi jezdit nebudu. Raději si objednu svých 80, na pohodu, zastavím si na kafe. Ale zalehnout do lajny? To pro mě už není."

Filip Grim

Foto: David Stella a Cor Vos

"MŮŽEME SÁZET NA VŠECHNO, JEN NE U NÁS V SÁZKOVCE. JÁ JSEM JEDNÍM Z TĚCH, CO SÁŽEJÍ DOCELA DOST..."

SÁZKY S NADSÁZKOU

speciální kurzy na **sezonu 2017 pro 53x11 od Lukáše Kloučka**
bookmakera sázkové kanceláře William Hill

Mit možnost zadat náměty na vlastní redakční sázky, ačkoli jen „na oko“, bez skutečného vložení peněz, bookmakerovi světově proslulé sázkové kanceláře William Hill, to byla samozřejmě velká výzva pro redakci 53x11. Požádali jsme Lukáše o několik ne tak úplně tradičních sázek, i když on sám tvrdí, že tak „šílené“ zase ve skutečnosti nejsou.

„Vůbec bych neměl problém některé z nich opravdu vypsat,“ říká Klouček. „Možná to zní překvapivě, ale podobně se skutečně občas objevují. Vždy je ale důležité přesně určit předmět sázky. Jakmile je jenom trochu nejasné, o co se jedná, zákazník si při prohrané sázce stěžuje a my ho musíme

vyplatit, pokud má pravdu, jinak bychom velmi brzy přišli o licenci. Navíc, když není věc naprosto přesně daná, nedá se na to korektně vypsat kurz,“ upozorňuje Lukáš. „Takže jsem redakci navržené sázky upřesnil a doplnil vysvětlujícím komentářem.“

Jen dovětek pro tímto druhem hazardu dosud neoslovené čtenáře: čím vyšší číslo kurzu, tím menší pravděpodobnost, že k jevu vyspanému v sázce dojde a tím také zároveň vyšší případná výhra vůči eventuálně vložené sumě peněz.

**CONTADOR SE PŘI SVÉ ÚČASTI
NA GRAND TOURS VYHNE PÁDU**

kurz 1,85

UPŘESNĚNÍ VYPSANÉ SÁZKY

Contador nespadne z kola během žádné etapy všech Grand Tours, kterých se v roce 2017 zúčastní. Například zastavení/dobrzdnění a následné vytržení a položení nohy na zem či vyjetí na kole mimo trať není pád. Pády před oficiálním, nultým kilometrem a za cílovou páskou se nepočítají.

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Za poslední roky se chudák napadal dost, ne? Teď se ukáže, jestli za to mohl tlak vyvíjený ruským oligarchou, nebo jeho nespoutaný závodní styl. Ať tak nebo tak, Grand Tours s Contadorem na startu bude zábavně sledovat, jako vždy. Je paradoxní, že právě Contador většinou nemá všechno přesně vykalkulované, ale rozhoduje se intuitivně, podle pocitu, ne učetní. Nomen omen u něj evidentně neplatí (Contador znamená španělsky

**TOUR DE FRANCE VYHRAJE
PO 32 LETECH OPĚT FRANCOUZ**

kurz 12,0

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Málo platné, kovářova kobyla holt chodí bosa. Ani stále se zlepšující francouzská dvojka Bardet & Pinot to letos nezmění.

**DO CÍLE MILÁN-SAN REMO
DOJEDE VÍTEZ SÓLOVĚ**

kurz 13,0

UPŘESNĚNÍ VYPSANÉ SÁZKY

Vítěz musí být oficiálně klasifikován s náskokem tří sekund či více.

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Cancellara už na startu nebude. Nibali mu to zase nedá. Sagy, fotofiniš a o galdu poražený Gaviria se mi jeví jako pravděpodobnější scénář.

**GREG VAN AVERMAET KONEČNĚ
OVLÁDNE NĚKTEROU Z PĚTI
MONUMENTÁLNÍCH KLASIK**

kurz 2,25

UPŘESNĚNÍ VYPSANÉ SÁZKY

Jedná se o závody Milán-San Remo, Kolem Flander, Paříž-Roubaix, Lutych-Bastogne-Lutych a Il Lombardia.

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Druhá místa jsou skvělá, co by za ně mnozí dali. Van Avermaet, Sagan nebo třeba Jan Ullrich jsou asi odlišného názoru. Podařilo se Belgičanovi prolomit kletbu monumentů vítězstvím v Riu? Možná. Anebo taky ne...

NA PAŘÍŽ-ROUBAIX VYSTOUPÍ NA NEJVYŠŠÍ STUPÍNEK ZÁVODNÍK STARŠÍ 35 LET

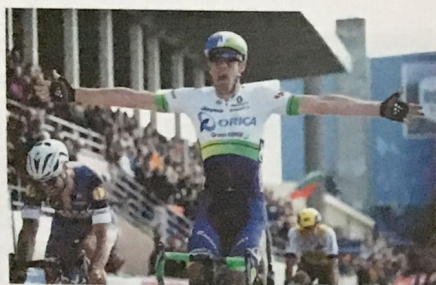
kurz 10,0

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Kromě Boonena (36) a nepravděpodobně Haymanovy (38) obhajoby už není moc veteránů, kteří by měli reálné šance na vítězství. Chavanel? Devolder? Ti už si dlažební kostku doma nevystaví. Překvapení jako třeba Greipel?

Tomu je „teprve“ 34. Ať hledám, jak hledám, Boonen je de facto jedinou nadějí cyklistických matadorů.

V RŮŽOVÉM DRESU SE NA GIRU VYSTŘÍDÁ 6 A VÍCE ZÁVODNÍKŮ (V ROCE 2016 JICH BYLO 8, COŽ ZNAMENÁ VYROVNANÝ REKORD S ROKEM 1981, 2015 POUZE 5)

kurz 2,25

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Tři úvodní etapy na Sardinii místo tradičního zahájení prologem či týmovou časovkou nahrávají tomu, aby si růžový dres obléklo více závodníků, než bývá obvyklé. Dvoký jih Itálie může klidně vidět tři různé lidry v prvních třech dnech Gira.

NA GIRO D'ITALIA BUDE UPLATNĚN PROTOKOL O EXTRÉMNÍM POČASÍ

kurz 5,0

UPŘESNĚNÍ VYPISANÉ SÁZKY

Je to velmi široký pojem, na jehož základě může organizátor provést změny od zrušení závodu, přes jeho neutralizaci až po drobné úpravy, jakou je změna času startu. To vše by ale bylo uplatnění tohoto protokolu. Aby to bylo jasné dané, chtělo by to něco specifického. Napadá mě třeba: Kvůli počasí nebo jiným neovlivnitelným okolnostem se nebude moci odjet kompletní královská (16.) etapa s legendárním Stelviem tak, jak bude oficiálně naplánována v itineráři.

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Samořejmě, tohle si nikdo nepřeje. Teda, možná kromě sprinterů, ti by to zřejmě uvítali, těch ale na Giru stejně v téhle fázi závodu už moc nezbude. Snad počasí „nezruší“ etapu, která je, alespoň na papíře, stejně vzrušující jako všechny horské dojezdy Tour de France 2017 dohromady.

KOLENO LEOPOLDA KÖNIGA VYDRŽÍ CELOU SEZONU BEZ OMEZENÍ

kurz nevypsán

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Jednak by se to opět muselo přesně nadefinovat, aby nebylo možné spekulovat o výsledku. Například bolest kolena vyžadující přerušení sezony způsobená skřípnutým obratlem by se počítala? Koleno je kloub, počítaly by se třeba eventuální problémy s podkolenními šlachami, což je všeobecně bráno jako problém s koleny? Za druhé, netroufám si podobnou věc odhadovat. Jediné, co mohu, je přát Leovi pevné zdraví a dobré výsledky. Ale co třeba takhle: Dokončí Leo alespoň jednu Grand Tour v roce 2017 v TOP 5? Můj kurz - 3,5.

PETER SAGAN SE ALESPŇ V JEDNOM ZÁVODĚ OBJEVÍ S NEOHOLENÝMA NOHAMA

kurz 4,33

UPŘESNĚNÍ VYPISANÉ SÁZKY

Pro regulérnost sázky a jejího vyhodnocení v podstatě nelze přesně definovat, co to jsou neoholené nohy (že by někdo přeměřoval délku jeho chlupů na holení a od určité délky by se jednalo o neoholené nohy?), takže se na to dost dobře vsadit nedá. Tak, jak je v tomto případě vypsána, se počítá s tím, že aby byla sázka vítězná, musel by se Sagan zúčastnit závodu World Tour s „necyklisticky“ chlupatými nohama. Selským rozumem by cyklistům bylo jasné, co se myslí, ale ve skutečnosti je to pro sázkařské účely tak trochu nedefinovatelné.

KOMENTÁŘ BOOKMAKERA

Podobné kousky dělají Sagana Saganem. Když nepřijde s chlupatými nohama, doufám, že vymyslí nějaký jiný „uleť“. Zabitě návyky je třeba ničit.

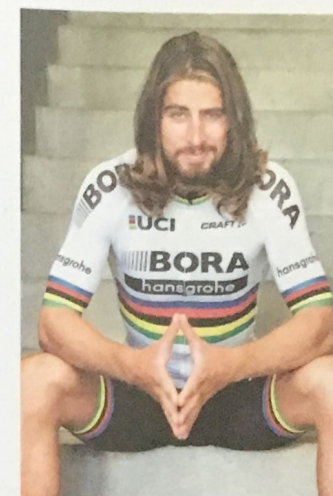

CHRIS FROOME POBĚŽÍ V ZÁVODĚ BEZ KOLA

kurz 100,0

UPŘESNĚNÍ VYPISANÉ SÁZKY

Aby byla sázka vítězná, Chris Froome by musel v závodě World Tour v roce 2017 běžet bez kola alespoň 15 metrů „po směru“ jízdy daného závodu/etapy. Také tohle je kurz pro situaci, kterou si pod tím představí čtenář cyklistického časopisu (obdobu jeho loňské běžecké vložky na Mont Ventoux), ve skutečnosti by to však vypsal dost dobře nešlo.

PETER SAGAN SI BĚHEM ROKU 2017 NECHÁ OSTŘÍHAT SVOJE VLASY

kurz 5,0

UPŘESNĚNÍ VYPISANÉ SÁZKY

Podobně nedefinovatelná sázka jako ta předchozí. Kurz vypsany „mimo soutěž“ bude vítězný, pokud si Peter Sagan v průběhu kalendářního roku 2017 ostříhá vlasy tak, že budou kratší nebo zhruba stejně dlouhé jako současný účes jeho bratra Juraje.

V CELÉM KALENÁŘI WORLD TOUR NEDOJDE K ŽÁDNÉ KOLIZI ZÁVODNÍKA S DOPROVODNÝM MOTOCYKLEM

kurz 2,25

UPŘESNĚNÍ VYPISANÉ SÁZKY

Kolizi se myslí fyzický kontakt mezi akreditovaným motocyklem (či jeho řidičem) a závodníkem (či jeho kolem), po němž se závodník nebo řidič motocyklu ocitne na zemi nebo mimo trať, přičemž takový incident musí být prokazatelně zaznamenán kamerami.

Lásky čas

NA ŠVIHU S FRANTIŠKEM KLOUČKEM

Pokud bychom hledali jeden jediný společný jmenovatel platný pro cyklisty napříč výkonnostním spektrem od hobíků po profesionály pro vysvětlení původu opakovaného nacházení motivace k jízdě na kole, musel by to být pocit úniku. Cyklisté (silničáři obzvlášť) vyrazí na kolo mimo jiné proto, aby se aspoň na chvíli během jízdy mohli propadnout do sedel a fidítek a „vypnout“. Každý by jistě dokázal vyjmenovat několik míst navozujících pocit bezpečí nebo bezstarostnosti, málokde jich však lze najít tolik pohromadě jako v kraji, který inspiroval slavné verše básníkovy.

Vysloužili závodníci obvykle prohlašují, že usedají do sedla pouze při výjimečných příležitostech pracovního a rodinného volna, jediné za dobrého počasí a v podstatě z donucení, protože kola mají plné zuby. Odhalování jejich potlačené vášně pro sport je nedílnou (často velmi povzbudivou) součástí výroby rubriky představující přivětivé české silnice, protože se zpravidla jedná o mírně extrémní zážitky poskytující zcela netréningový pohled na silniční cyklistiku.

„Až v poledne jsem rozmrzlul a odpoledne hledal v práci sirky, abych si je strčil mezi víčka. Rozhodně ale nelituju,“ stálo ve vděčné zprávě od Franty Kloučka, kterého jsme za mrazivého rozbřesku vytáhli do tajemně vstřícné krajiny toule Karla Hynka Máchy, do bludiště asfaltových cest bývalého vojenského výcvikového prostoru Ralsko, z něhož po prvních zásazích rakousko-uherských vojáků, wehrmachtu a Československé lidové armády nakonec sovětská vojska neúmyslně vytvořila cyklistický ráj

DO LESŮ MEZI RALSKEM A BEZDÉZEM

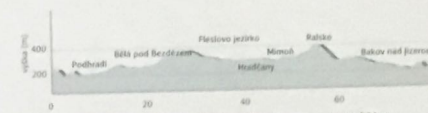
Rozlehlá zalesněná oblast na pomezí Středočeského a Libereckého kraje protkaná cestami chráněnými od běžného provozu závorami významně přispěla k tomu, že František Klouček přesunul svou rezidenci z české metropole do sídelního města nejvýznamějšího tahouna české ekonomiky. V Mladé Boleslavi našel ideální tréninkové podmínky pro naplňování svého snu o profesionální cyklistice, nejdůležitější roli však sehrál jiný životní hybatel.

„Tady na těch hradbách jsem se ženil,“ drkotá přes modré rty Franta, když mijíme zříceninu hradu Zvířetice v údolí částečně zamrzlé Jizery, z něhož se první paprsky ranního slunce snaží zvednout mlžná oblaka. K brzkému začátku svízného „průletu“ bývalým vojenským prostorem v jednom z posledních slunečných podzimních dnů nás nutí náplň běžného pracovního dne, který Frantovi sice občas umožní krátkou sportovní ak-

tivitu, ale rozhodně by ho nenapadlo ráno sednout na kolo.

„Když jsem končil se závoděním, začal jsem se, že některé věci na kole už nechci zažít. Například jízdu na lačno a ještě v takové zimě,“ říká Franta v předstíraném afektu. Na zviněné cestě údolím říčky Bělá však invenčně uplatňuje svůj výtvarný talent a v ranním světle nadšeně vybírá různá místa na trase s fotografickými rysy. Jeho vnitřní výtvarnost se snadno odhalitelná i z nápaditých obrázků na sociálních sítích, díky nimž si (mimo jiné) firma Lawi vybudovala mezi cyklisty početnou klientelu. Během pěti let u výrobce sportovního oblečení Franta kromě občasných poskytování obrazového obsahu internetovým stránkám naježdil

jako „marketař“ na kole tisíce kilometrů se zákazníky po silnicích kolem Mladé Boleslavi a teď se v podobném duchu „stará“ o propagaci potravinových doplňků Amix. K navázání nové spolupráce ho přiměla dlouhodobá přátelská známost a společná juniorská léta v pražské Dukle s dovozcem výrobků Vláďou Šulcem. Právě s ním se před lety předháněl v silničních, dráhových a hlavně cyklokrosových závodech a jezdil za ním trénovat do mladoboleslavského parku Štěpánka. Silnice a občas i ruiny vojenských budov skryté na ploše „ohraňované“ Lužickými horami, ještědem, Ralskem a Bezdězem však objevil při svých pověstně dlouhých silničních trénincích, až když se do Mladé Boleslavi natrvalo přestěhoval.

DO LESŮ MEZI RALSKEM A BEZDÉZEM - délka: 80 km, převýšení: 510 m
<https://www.bikemap.net/en/route/3839160>

František Klouček

narozen 18. 8. 1985

začátek/konec kariéry 1999/2010

týmy Dukla Praha, Author, Whirlpool Author

největší úspěchy 10 titulů mistra ČR, 8. místo MS v cyklokrosu, armádní mistr světa v cyklokrosu, několik podiových umístění na závodech druhé kategorie UCI

výška 178 cm

hmotnost mimo sezonu 75 kg, v nejlepší formě 66 kg

výkon na aerobním prahu (okolo) 310 W

výkon na anaerobním prahu (okolo) 380 W

Ze silnice, která by nás dále dovedla na frekventovaný hlavní tah do České Lípy, odbočujeme v Bělé pod Bezdězem doprava, zubry a jeleny obydlenými oborami dojíždíme k někdejšímu vojenskému objektu sovětské armády (který dnes slouží jako uprchlický tábor Jezová) a po několika kilometrech mizíme nenápadnou odbočkou na automobilovému provozu zapovězenou cyklostezku č. 25. Ta

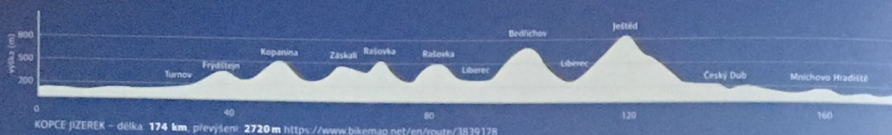
vede od Fieslova jezírka až k „Mácháči“, my však na hranici přírodní rezervace Břehyně-Pecopala, hnízdišti záhadně zatoulaného orla mořského, odbočujeme opačným směrem doprava a po stejné úzké asfaltce mijíme pískovcové skalní stěny Dubového vrchu a Tavalin. Záhy se vyhoupneme na silnici, která nás přivádí k dalšímu významnému místu vojenské historie - letištní ploše u Hradčan,

jejíž prostorné hangáry dokázaly ukrýt i několik migů, později sloužily jako skladiště různých federálních rezerv od pohonných hmot až po obilí a zahrály si jako kulisy i ve filmech Tinavomodný svět a Stalingrad.

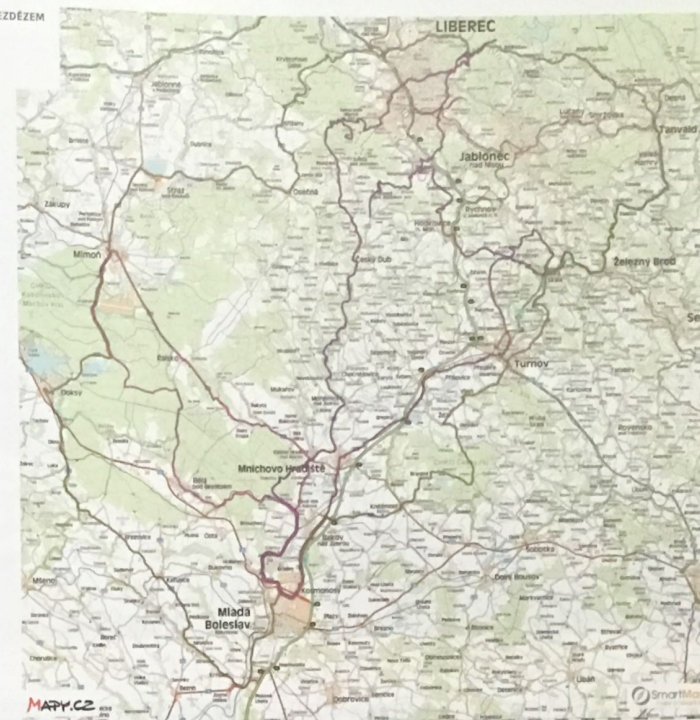
Přes Boreček dojíždíme do Mimoně, pohledem krátce zkontrolujeme, jestli na Ještědu stále stojí hotel s vysílačem, a po hlavní silnici s přiměřenou mírou provozu, avšak

nepříliš valné kvality povrchu, upalujeme v časové tísni do Kláštera Hradiště nad Jizerou, u Bakova se opět připojíme k řece a dojíždíme po svižných osmdesáti kilometrech zpět do Mladé Boleslavi.

„Když to tady člověk zná a nevadí mu občas jet pár stovek metrů po normální silnici nebo někdy jet třeba dvakrát, dá se tady namotat klidně šest hodin,“ říká Franta o 250 čtverečních kilometrech

DO LESŮ MEZI RALSKEM A BEZDĚZEM
KOPCE JIZEREK
KLIDNĚJŠÍ DVOUKILO

bývalého vojenského prostoru, jehož cesty sice zdaleka nejsou pokryty obnoveným asfaltem a často silnička bez varování volně přejde v štěr nebo nesjízdné rozbitý povrch, přesto jen mírně zvlněný terén nabízí lákavé možnosti všem výkonnostním kategoriím cyklistů.

KOPCE JIZEREK

Kromě odpočinkových destinací v Ralsku nebo mírně náročnějšího terénu na severovýchodě v Českém ráji mají mladoboleslavští cyklisté výhodu snadné dostupnosti horského terénu severočeských masivů. Těžký kopcovitý trénink, který František Klouček zařazoval pravidelně během svého hradeckého angažmá a let v prokontinentální sféře profesionální cyklistiky, začínal po hodinovém rovinatém rozjetí přes Mnichovo Hradiště pře-

ním stoupáním z Turnova přes Jenišovice k pohádkově proslavené zřícenině hradu Frýdštejn, kde začíná malý „zahřívací“ okruh na úvod tréninku. Po technickém a zábavném sjezdu do malebných kul Malé Skály se mu do cesty postaví náročnější stoupání přes Mukařov

k rozhledné Kopanina, z Frýdštejna pak trasá padá přes Bezděčín do Hodkovic nad Mohelkou.

Libereckým cyklistům dobře známé stoupání na Záskeho je stále pouze malou překážkou v porovnání se „zpeřčením“ v podobě dvojho průjezdu kolem rozhledné Rašovky, které přidají dalších pět stovek na účet nastoupaných metrů. Prostor k nadechnutí před posledními dvěma výzvami trasy dá už jen průjezd Libercem, odkud stoupá silnice do Bedřichova, a po obrátce na vrcholu i závěrečný výjezd se „záživ-

ným“ závěrečným sklonem na majestátní vrchol Ještědu.

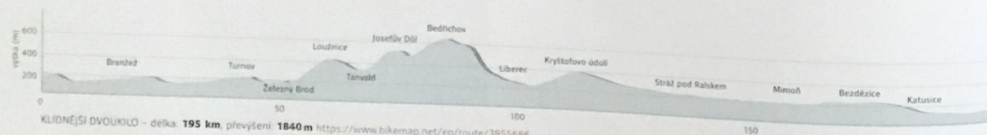
„Občas jsem ještě Bedřichov a Ještěd dal dvakrát a musím říct, že o moc víc už se toho objet asi ani nedá,“ vzpomíná František Klouček na doby svojí závodnické kariéry. „Sám jsem na silnici výsledkově nijak nezářil, spíš jsem pomáhal, ale byli jsme schopni vyhrávat i velké závody. Osobně jsem nejdělejší za ty dva roky v Pro Contiu, kdy jsme jeli kompletní program s Pro Tour týmy a doma se ukázali v podstatě jen na mistráku.“

KLIDNĚJŠÍ DVOUKILO

Ani špatné počasí zpravidla nezabránilo Frantovi vyrazit na dvousetkilometrový trénink a to už musely padat trakaře, aby vyrazil do rovin kolem Prahy. I za deště se vydával na sever, přes Kněžmost vniknul do Českého ráje a přes Turnov do Železného Brodu. Krkonošské a jizerské podhůří spojuje obnovený asfalt, po němž lze několika cestami dojet do Tanvaldu a údolím Kamenice táhlým stoupáním do Josefova dolu, kde se pouze mírně zvedne kopec do Hrabě-

tic a Bedřichova. Průjezdem centrem Liberce se dá vyhnout sjezdem přes Kateřinky, po nichž už na cestě do rovinatějších úseků trasy čeká jediné stoupání Kryštofovým údolím. Z Křižanského sedla se otevírá pohled na ralské lesy s dominantními vrchy tektonického původu, které návratová trasa protíná kolem Máchova jezera v Doksech a objíždí z jihu přes Katusice

Martin Hačecký
Foto: David Stella

TUCET OTÁZEK

1. Jsi tréninkový typ?

Záleží na pohledu, postupem času se to různě měnilo a vyvíjelo. Tréninku jsem ale vždycky dával sto procent, na talent jsem se nikdy nepolehl.

2. Vyrážíš na švih vždy, když ho máš naplánovaný, ačkoliv třeba není úplně ideální počasí?

Jasně, to není o počasí, ale o hlavě. A dobré oblečení taky pomůže.

3. Spoleháš se v tréninku na měřicí elektroniku – pulsmetr, wattmetr, nebo na své vlastní pocity?

Podle mě je ideální kombinace všech tří pomůcek.

4. Používáš při vyjíždkách iPod, MP3 přehrávač apod., nebo se nechceš nechat rušit? Pokud ano, tak jakou hudbu posloucháš při švih nejraději?

Ze začátku jsem byl proti, ale pak jsem otočil a bez sluchátek už prakticky nevyrazím. Poslouchám všechno od podcastů až po rock, dobrá hudba mě dokáže vyhecovat. Je ale pravda, že jsou dny, kdy si potřebuju užít trochu klidu.

5. Kdo je tvůj vysněný tréninkový sparringpartner, třeba i z mimocyklistického světa?

Nevím. Přiznám se, že o tomhle jsem nikdy nepřemýšlel. Zajímavých lidí – sparringpartnerů – je určitě spousta a myslím, že některé už jsem měl to štěstí potkat. Nikoho vysněného ale asi vážně nemám.

NA ŠVIHU S FRANTIŠKEM KLOUČEK

6. Staráš se o své tréninkové kolo sám, patříš k těm pečlivějším v údržbě, nebo na něm prostě trénuješ, dokud je funkční?

Zařadil bych se mezi čisté střed. Kolo v bordelu vážně nesnáším, ale že bych to pokaždě švih bral kolem vaky, to zas ne.

7. Trénuješ raději sám, nebo ve skupině?

Rád to střídám. Intenzivní tréninky spíš sám, ty lehčí s někým.

8. Kolik najedeš kilometrů ročně, kolik z toho v předzávodním období a kolik závodních kilometrů?

Ted už moc ne. Poslední dva roky dokonce pomalu víc nabíhám, než jezdím na kole. Ale bývalo to až někde kolem 33 000 kilometrů za rok, z toho přibližně 9000 závodních.

9. Kolik máš ročně na kontě závodních dní?

Ted to bude okolo deseti. Převážně běžeckých. Na cyklistické už nejsou nohy.

10. Tvůj nejhorší zážitek z tréninku?

Odvoz z tréninku policejní eskortou za jízdy po dálnici (kde tenkrát jezdili úplně všichni) na Kanárech. My v jednom autě, kola na odťahovce. To byla velká paráda.

11. Ideální místo na trénink?

Mallorca je nejvíce!

12. Nejhorší místo k trénování?

Takové neexistuje, všude se dá vyrazit.

LAPIERRE

LAPIERRE XELIUS SL 600

LAPIERRE XELIUS SL 600 V BARVÁCH TÝMU FDJ A ČESKÉ TRIKOLOR.

Unikátní napojení zadní stavby přímo do horní rámové trubky zvyšuje tuhost, při zachování stejné hmotnosti i komfortu.

Kolo osazeno osvědčenou sadou Shimano Ultegra včetně kol s pláštěmi s dlouhou životností Continental Ultra Sport 25 mm.

Pro závodní nasazení doporučujeme pláště s ultra nízkým valivým odporem a perfektní váhou – Continental GP 4000 S II.

Continental
The Future in Motion

fb.com/lapierre-bike.cz